

**Απομαγνητοφωνημένη ομιλία μακαριστού γέροντος Αθανασίου Μυτιληναίου
με θέμα:**

«ΕΓΕΡΤΗΡΙΟΝ ΣΑΛΠΙΣΜΑ»

[εκφωνήθηκε στην Ιερά Μονή Κομνηνείου Λαρίσης στις 25-2-1996]

[Β330, β' έκδοσις]

Ακούσαμε, αγαπητοί μου, στην σημερινή αποστολική περικοπή, να μας λέγει ο μέγας των Εθνών Παύλος τα εξής από την προς Ρωμαίους επιστολή του. Σε μετάφραση: *«Να δέχεστε όποιον έχει ασθενική πίστη, χωρίς να επικρίνετε τις απόψεις του. Για παράδειγμα, ένας πιστεύει πως μπορεί να φάει τα πάντα, ενώ ο άλλος, που έχει ασθενική πίστη, τρώει μόνο χόρτα. Αυτός που τρώει τα πάντα, ας μην περιφρονεί όποιον δεν τρώει. Αλλά κι αυτός που δεν τρώει, ας μην κατακρίνει όποιον τρώει. Γιατί ο Θεός τον έχει δεχτεί στην Εκκλησία Του. Ποιος είσαι εσύ που κρίνεις έναν ξένο υπηρέτη; Μόνο ο Κύριός Του μπορεί να κρίνει αν στέκεται ή όχι στην πίστη. Και θα σταθεί, γιατί ο Κύριος έχει την δύναμη να τον στηρίξει».*

Αγαπητοί μου, όπως παρατηρούμε, στη σημερινή, όπως είπαμε, αποστολική περικοπή, να γίνεται ένα εγερτήριον σάλπισμα. Φαίνεται ότι οι πιστοί ατονούν στην πνευματική τους πορεία· που τελικά φτάνουν να κοιμούνται πνευματικά. Έτσι, το εγερτήριον σάλπισμα, κατά καιρούς, που κάνει ο λόγος του Θεού, είναι αναγκαίον. Τι μας λέγει;

«Ειδότες τὸν καιρόν, ὅτι ὥρα ἡμᾶς ἤδη ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι· νῦν γὰρ ἐγγύτερον ἡμῶν ἡ σωτηρία ἢ ὅτε ἐπιστεύσαμεν. Ἡ νὺξ προέκοψεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν. Ἀποθώμεθα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκότους καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ὄπλα τοῦ φωτός. Ὡς ἐν ἡμέρᾳ εὐσχημόνως περιπατήσωμεν». Λέγει ο Παύλος: Δηλαδή *«γνωρίζοντες καὶ ἀναγνωρίζοντες τὸν καιρόν»*, ότι είναι πια ώρα να σηκωθούμε από τον ύπνο· διότι τώρα είμαστε πιο κοντά εις την σωτηρίαν που έρχεται δια του Ιησού Χριστού, την ημέρα της Δευτέρας Του παρουσίας, παρά τότε που επιστεύσαμε. Η νύχτα πέρασε. Η ημέρα πλησίασε. Έτσι, λοιπόν, σαν παιδιά της ημέρας να πολιτευθούμε -*«περιπατήσωμεν»*- *«εὐσχημόνως»*, με καλό σχήμα.

Κάτω από αυτές τις εικόνες, αγαπητοί, του ύπνου, της νύχτας και της ημέρας, τι θέλει να υποδηλώσει ο λόγος του Θεού; Για να το εννοήσουμε, αυτές τις εικόνες, πρέπει να θυμηθούμε μια σημερινή επέτειο. Για να αντιληφθούμε τι σημαίνει ότι πρέπει να σηκωθούμε από τον ύπνο. Πρέπει να ξυπνήσουμε. Βεβαίως, όχι τον βιολογικόν ύπνον. Είναι, αγαπητοί μου, η έξοδος του Αδάμ από τον Παράδεισον του Θεού. Ο Αδάμ στον Παράδεισο ήταν μέσα στο φως του Θεού. Ήταν Θεωμένος. Είχε Θεωρία Θεού. Είχε κοινωνία Θεού. Κι έτσι είχε Θεωρία Θεού. Δηλαδή «έβλεπε». Αυτό το «έβλεπε» το βάζω σε εισαγωγικά. Αλλά πάντως ήταν μία θεωρία μετά του Θεού Λόγου. Αυτόν που αργότερα, ο Θεός Λόγος, θα πάρει σάρκα και θα έρθει ανάμεσά μας. Είχε, λοιπόν, κοινωνία.

Όταν εκείνο το δειλινό ήρθε ο Θεός Λόγος, το υπογραμμίζω, να δει τον Αδάμ. Δεν ήτο κάτι... πρώτη φορά. Ήταν σύνηθες. Ας μου επιτραπεί έτσι να πω πολύ πολύ ανθρώπινα, όπως κάνουμε το απογευματάκι -λέει «δειλινό» η Αγία Γραφή- το απογευματάκι, αφού τελειώσουμε τις δουλειές της ημέρας μας, κάνουμε επισκέψεις. Πηγαίνομε εμείς αλλού, έρχονται άλλοι σε μας. Έτσι ήταν συνηθισμένη περίπτωση αυτή η κοινωνία του Αδάμ με τον Θεό Λόγο. Εκείνο, όμως, το απόγευμα, αφού το μεσημέρι είχαν παραβεί την εντολή του Θεού, λέγει ο Θεός Λόγος: «*Αδάμ, ποῦ εἶ;*». «*Τοῦ εἶσαι, Αδάμ;*». Ο Αδάμ κρύφτηκε! Κρύφτηκε γιατί είχε αμαρτήσσει. Και ντρεπόταν να εμφανιστεί. -«*Τοῦ εἶσαι;*». -«*Εδῶ εἶμαι, Κύριε*». -«*Γιατί κρύφτηκες;*». Εν τω μεταξύ δε, προσπάθησε κάπως να κρύψει την ασχημοσύνη. «*Τποιος σου εἶπε ὅτι εἶσαι γυμνός;*». Γιατί εἶπε: -«*Ντρέπομαι, γιατί εἶμαι γυμνός*». -«*Και ποιος σου εἶπε ὅτι εἶσαι γυμνός; Τποιος ἦρθε να σου το ανακοινώσῃ αυτό;*». Βεβαίως ἠθελε να πει: «*Εἶσαι γυμνός. Αλλά γιατί τώρα το συνειδητοποιεῖς; Τποιος ἦρθε να σου το πει;*». Βλέπετε, από την στιγμή που μπαίνει η αμαρτία, αρχίζει και η ντροπή. Ένα μικρό παιδάκι δεν ντρέπεται, γιατί δεν ἔχει αμαρτίες.

Βλέπετε τι κοινωνία εἶχε ο Αδάμ; Ο Αδάμ ἦταν ὅλος φως. Αλλά εξορίστηκε από τον Παράδεισο. Αυτή η αυτοθέωσή του, κατά την υπόδειξη του σατανά, τον ἔκανε τελικά να βρεθεί ἔξω από τον Παράδεισο. Χωρίς πλέον το φως του Θεού. Γυμνός. Γυμνός από τι; Από την χάρη του Θεού. Γυμνός από την πρώτη θεοῦφαντη στολή. Εκείνο που ακούσαμε

πιο πίσω, την Κυριακή του Ασώτου, που ειπώθηκε: *«Φέρετε τήν στολήν τήν πρώτην»*. Αυτή είναι η στολή η πρώτη. Εκείνη την οποία είχε ο Αδάμ και δεν ντρεπόταν. Και που παίρνομε ξανά στο Βάπτισμα. Αλλά την παίρνομε την στολήν αυτήν όχι ένεργεία, αλλά δυνάμει. Δεν ξέρω αν το σκεφτήκατε ποτέ. Στη Βασιλεία του Θεού, δεν θα υπάρχει ιματισμός. Το σκεφθήκατε ποτέ; Ο προφήτης Ηλίας ήταν μονοχίτων. Μια προβιά φορούσε. Όταν όμως αρπάχτηκε *«ὡς εἰς οὐρανόν»*, την πέταξε την προβιά αυτή. Δεν την είχε ανάγκη. Γιατί απλούστατα είναι η στολή της θεώσεως.

Ναι. Έτσι ο άνθρωπος έμεινε γυμνός απ' αυτήν την πρώτη Θεοϋφαντη στολή της θεώσεως. Μέσα σε ένα σκοτάδι αγνωσίας Θεού. Και μέσα στο σκοτάδι αυτό, οι απόγονοι του Αδάμ έπεσαν στον πνευματικόν ύπνο· που είναι ο ύπνος της αποστασίας. Δεν αντιλαμβάνεται ο άνθρωπος τι θα πει *«αποστατώ»*. Το αποφασίζει. Δεν το συνειδητοποιεί. Εξάλλου και ο Αδάμ σημείωσε ένα σημείον αποστασίας, όταν παρέβη την εντολήν του Θεού. Αποστασιοποιήθηκε από τον Θεόν. Ο άνθρωπος χάνει πια από τον οπτικό του ορίζοντα τον Θεό. Συγχέει δε· το πρώτο σύμπτωμα αυτής της αποστάσεως είναι η σύγχυσις ανάμεσα Κτίστου και κτίσεως. Δηλαδή έχει αγνωσία Θεού και θεοποιεί εκείνο που είναι μπροστά του. Εάν δεν το έκανε ο Αδάμ, το έκαναν οι απόγονοί του· ευθύς αμέσως. Δηλαδή ειδωλολατρία. Το πρώτο σύμπτωμα, λοιπόν, είναι η ειδωλολατρία. Είναι εκείνο που γράφει στο 1^ο κεφάλαιο στην προς Ρωμαίους επιστολή του ο Παύλος: *«Αντί να τιμήσουν και να προσκυνήσουν τον Κτίστην, προσκύνησαν και θεοποίησαν την κτίσιν»*.

Έτσι ο άνθρωπος, αυτό που βλέπει μπροστά του πια, δεν έχει κοινωνία με τον Θεό Λόγο, για να ξέρει τον Θεό. Κι ό,τι βλέπει μπροστά του, το θεοποιεί. Βλέπει τον ουρανό, τα αστέρια, τον ήλιο, την σελήνη, βλέπει τα νερά, βλέπει την γη, ό,τι βλέπει. Κι όλα αυτά τα θεοποιεί. Έχομε τι; Πολυθεΐα. Γιατί; Γιατί πέφτει ο άνθρωπος εις την ειδωλολατρία. Είναι δυστύχημα ότι υπάρχουν πολλοί Χριστιανοί μας που ξαναπέφτουν πάλι εις αυτήν την ειδωλολατρία. Ναι. Τι είναι παρακαλώ ο Πανθεϊσμός που επικρατεί στην εποχή μας; Τι είναι, παρακαλώ, ο Μασονισμός, που έχει πανθεϊστική τοποθέτηση; Τι

είναι η Θεοσοφία που έχει κι αυτή πανθειϊστική τοποθέτηση; Ο γνωστός αρχαίος, από προ Χριστού εμφανισθείς, Γνωστικισμός; Τι είναι όλα αυτά;

Ακόμη, έπεσε και σε έναν άλλον ύπνον ο άνθρωπος. Στον ύπνο της αμαρτίας. Ο ύπνος αυτός είναι μία αληθινή αφασία των δυνάμεων της ψυχής. Και οι δυνάμεις της ψυχής είναι ο νους, το συναίσθημα, η βούλησις. Ο νους έπεσε σε αφασία. Καταλαβαίνουμε τι θα πει αφασία. Το συναίσθημα· σε αφασία... Η βούλησις· σε αφασία... Γιατί και τα τρία τώρα αυτά υπηρετούν την αμαρτία. Η αμαρτία έρχεται να διαστρέψει τις δυνάμεις της ψυχής. Και ο άνθρωπος συγχέει τώρα το αγαθόν με το κακόν. Πρώτα συνέχεε την κτίσιν με τον Κτίστην και τώρα συγχέει το αγαθόν με το κακόν. Βλέπετε, σήμερα οι άνθρωποι δεν διακρίνουν τι είναι καλό και κακό. Την πορνεία, φερειπείν, την θεωρούν κάτι καλό...· κ.ο.κ. Αντιθέτως, την εγκράτεια την θεωρούν κάτι που είναι αφύσικο πράγμα. Την νηστεία, μην πάμε μακριά, μια που ανοίγει η Μεγάλη Τεσσαρακοστή αρχίζει, θεωρούν την νηστεία ότι είναι κάτι κακό. Ποιο είναι το επιχείρημά τους; Το επιχείρημα είναι το εξής: *Ότι «αφού ο Θεός μου έδωσε ένα στομάχι, μου έδωσε μια όρεξη και μου δίνει τα αγαθά Του, πάει να πει ότι εγώ πρέπει να τα γευτώ. Τι θα πει, λοιπόν, νηστεία;»*. Στο γενετήσιο το ίδιο. Μου έδωσε αυτό που μου έδωσε. Τι θα πει εγκράτεια; Και δεν αντιλαμβάνεται ο ταλαίπωρος άνθρωπος ότι ακριβώς δια βρώσιν εχάσαμε τον Παράδεισον. Επειδή ακριβώς δεν ετηρήθη η εντολή της νηστείας, γι' αυτό εχάθη ο Παράδεισος. Δεν το αντιλαμβάνεται αυτό.

Ούτε ακόμη αντιλαμβάνεται ότι η παρούσα ζωή δεν είναι παρά ένα στάδιον· του οποίου σταδίου μικρογραφία είναι μία Τεσσαρακοστή· που στο τέρμα της είναι ο σταυρός. Και λίγο, ένα βήμα μετά είναι η Ανάσταση. Δεν το αντιλαμβάνεται ο φτωχός άνθρωπος αυτό. Γιατί βλέπει με μάτια σαρκικά, βιταλιστικά, ζωικά μάτια. Τα μάτια της ψυχής είναι πεπηρωμένα, τυφλά. Δεν βλέπει.

Αλλά ο αγαθός Θεός, που αγαπά τον άνθρωπον, δεν τον άφησε μέσα σ' αυτό το πυκνό σκοτάδι της αγνωσίας του Θεού και της αμαρτίας. Αλλά, αφού όπως λέγει ο Παύλος *«ἡ νύξ προέκοψεν* -δηλαδή η νύχτα προχώρησε-, *ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν»* -Πώς *«ἤγγικεν»* η ημέρα; Με την παρουσία του Χριστού. Γιατί; Έρχεται Αυτός, ο Θεός Λόγος,

παίρνει την ανθρωπίνη φύση, για να γίνει πάλι σε μας φως και ζωή. Ο Χριστός είναι το φως. Ο Χριστός είναι η ζωή του κόσμου, είναι ο νοητός Παράδεισος· που ο άνθρωπος οφείλει, αν είναι έξυπνος, να επιστρέψει εις Αυτόν. Αυτή είναι η ευφυΐα. Δεν θέλω να αρνηθώ την κοσμικήν ευφυΐαν· η οποία, όμως, δεν είναι απλώς να αντιλαμβάνομαι κάτι ως επινόηση επί παραδείγματι. Εάν αυτό τελικά στραφεί εις βάρος μου. Είναι αληθινή ευφυΐα; Αληθινή ευφυΐα είναι να αντιληφθώ, εκεί που θα φθάσω, θα ωφεληθώ;

Ο Ιησούς Χριστός είναι το ξύλον της ζωής. Γι' αυτό εξεδιώχθη από τον Παράδεισον. Για να μην δοκιμάσει το ξύλον της ζωής, τον καρπόν του ξύλου της ζωής. «Ξύλον» θα πει δένδρον. «Δύο δένδρα», λέει, «ο Θεός εφύτευσε εις τον Παράδεισον». Δηλαδή είναι η ανθρωπίνη και η θεία φύσις του Χριστού. Είναι ο Θεάνθρωπος Ιησούς Χριστός. Κι έπρεπε τότε να μην δοκιμάσει, για να μην... αθανατιστεί. Και ήταν σε κατάσταση πτώσεως. Και συνεπώς, θα έμενε στην αθανασία πεπτωκώς. Έτσι έπρεπε να μην δοκιμάσει. Θα εδοκίμαζε, εάν μετενόει. Εάν εγίνετο καινούριος άνθρωπος, τότε θα δοκίμαζε· που είναι το Σώμα και το Αίμα του Χριστού στο μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας. Ναι. Για να αφθαρτιστεί και για να αθανатоποιηθεί τότε.

Ο Ιησούς Χριστός είναι η ογδόη, ανέσπερος ημέρα. Η ημέρα εκείνη η ογδόη, που δεν έχει εσπέρας. «Και ἐγένετο πρωί, και ο Θεός», λέει, «έκανε την εβδόμη ημέρα». Και δεν είπε «ἐγένετο έσπέρας». Αλλά αυτή, όμως, η εβδόμη ημέρα τσαλαπατήθηκε από τον άνθρωπο, για να τοποθετηθεί η ογδόη ημέρα, που είναι η Κυριακή του Πάσχα. Η ημέρα, η εορτή των εορτών. Η μεγάλη ημέρα. Γιατί Εκείνος που την δημιούργησε λέγεται «ὁ ογδόη ἡμέρα». Είναι ο Ιησούς Χριστός.

Έτσι κηρύσσεται στον παρόντα κόσμο, από την αγάπη του Θεού, το ευαγγέλιον της σωτηρίας. Η μετάνοια εξαγγέλλεται. Και η επιστροφή· «Ελάτε. Φταίξατε. Θα σας συγχωρήσω», λέει ο Θεός Λόγος. Εκείνος που μίλησε στον Αδάμ, μιλούσε εις τον Αδάμ, στον Παράδεισο μέσα. Γι' αυτό η παλαιά προφητεία του Ησαΐου λέγει: «Γαλιλαία τῶν ἐθνῶν, ὁ λαὸς ὁ καθήμενος ἐν σκότει εἶδε φῶς μέγα καὶ τοῖς καθημένοις ἐν χώρα καὶ σκιᾷ θανάτου φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς». Αυτή είναι η μεγάλη ευλογία του Θεού, αγαπητοί

μου, στον πεσμένο άνθρωπο, που ευρίσκετο μες στο σκοτάδι και εις τον ύπνον της αγνωσίας.

Σάλπισμα, λοιπόν, εγερτήριο. Όμως, παρότι *«τὸ φῶς ἐλήλυθεν εἰς τὸν κόσμον»* - όπως μας λέγει ο ευαγγελιστής Ιωάννης, έχει έλθει το φως εις τον κόσμο, που είναι ο Ιησούς Χριστός- *ἡγάπησαν οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον τὸ σκότος ἢ τὸ φῶς*. Πώς το εξηγεί κανείς αυτό; Ας μην κάνω εξήγηση περισσότερη παρά μόνον ότι είναι εξοργιστικό. Άνθρωπε, έμαθες τυφλοπόντικας μέσα στους διαδρόμους της γης, του χώματος. Κι όταν σε βγάζουν στην επιφάνεια, ξανατρυπώνεις εκεί; Με δύο λόγια: Γιατί; *«Ἦν γάρ* -λέγει ο ευαγγελιστής Ιωάννης- *πονηρά, φᾶλα, τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων*». *«Πᾶς γὰρ ὁ φᾶλα πράσων, μισεῖ το φῶς, καὶ οὐκ ἔρχεται πρὸς τὸ φῶς, ἵνα μὴ φανερωθῇ τὰ ἔργα αὐτοῦ*». Αυτή είναι η ψυχολογία του πράγματος. *«Γιατί θέλω να μένω στα έργα μου, που τ' αγαπώ, τα πονηρά, τα σκοτεινά, τα βρώμικα, τα εβδελυγμένα. Θέλω να μένω σ' αυτά. Γι' αυτό, δεν θέλω το φως...»*.

Ή, ακόμη, ενώ ο Χριστός *«ἦν(ῃτο) τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον»*, μας λέει στο πρώτο κεφάλαιό του ο ευαγγελιστής Ιωάννης *«και πολλοί εδέχθησαν το φως»* κάποια στιγμή. Όμως, ανάμεσα εις τους πιστούς τώρα, αυτό που μας ενδιαφέρει, αρχίζει πρώτα πρώτα πάλι ο ύπνος, που είναι τώρα η αφασία των μεριμνών. Οι μέριμνες. Οι μέριμνες. Οι μέριμνες... Άνθρωπε, για δες την ζωή σου, κάπως μακροσκοπικά, βάλε τον εαυτό σου απέναντι και δες τον. Ήσουν έφηβος. Λαχτάρα να βγάλω την κάθε τάξη στο σχολειό. Λαχτάρα, μέριμνα να πάω πιο πάνω, στο Πανεπιστήμιο. Μετά να πάω στρατιώτης. Μέριμνα... *«Τι δουλειά θα κάνω; Θα βρω δουλειά;»*. *«Μέριμνα: Να παντρευτώ»*. Ε, παρακάτω παντρεύεσαι, κάνεις παιδιά. Μέριμνα για τα παιδιά. Και δεν τελειώνει εδώ. Η μέριμνα να τα παντρέψεις τα παιδιά. Ούτε εδώ τελειώνει. *«Τώρα... θα κάνουν τα παιδιά μου, παιδιά; Θα αποκτήσω εγγόνια;»*. Μέριμνα για τα εγγόνια. Φτωχέ, ταλαίπωρε άνθρωπε, πότε θα βγεις από την αφασία των μεριμνών του βίου τούτου; Γι' αυτό ο Κύριος ειδοποιεί: *«Προσέχετε ἑαυτοῖς, μήποτε βαρυνθῶσι (:βαρύνουν και πέσουν σε υπνηλία) αἱ καρδίαι ὑμῶν, ἐν κραιπάλῃ καὶ μέθῃ καὶ μερίμναις*

βιοτικάς, καὶ αἰφνίδιος ἐφ' ὅμῃς ἐπιστῇ ἡ ἡμέρα ἐκείνη». Ποια είναι «ἡ ἡμέρα ἐκείνη»;

Της Δευτέρας του Χριστού Παρουσίας. «*Θα' ρθει*», λέει, «*ξαφνικά*». Ἦ ο θάνατός σου.

Ακόμη, είναι ο ύπνος της χλιαρότητας· που ξέρετε τι λέει εκεί στο βιβλίο της Αποκαλύψεως. «*Θα σε ξεράσω* - λέει ο Θεός- *γιατί δεν είσαι ούτε ψυχρός, ούτε θερμός αλλά χλιαρός*». Και είναι γνωστό, αν πιούμε ένα ζεστό τσάι, δεν ξερνάμε. Αν πιούμε ένα παγωμένο νερό, δεν ξερνάμε. Αν πιούμε, όμως, ελαφρώς χλιαρό, μας δημιουργείται μία αναγούλα. Να ξεράσουμε. Είναι πάρα πολύ ψυχολογημένο και παρατηρημένο αυτό. Είναι, λοιπόν, ο ύπνος της χλιαρότητας. Είναι ο χειρότερος ύπνος. Γιατί δίδει την ψευδαίσθηση ότι υπάρχει εγρήγορσις, ότι υπάρχει πνευματική ζωή, ότι υπάρχει ηθική επάρκεια, ότι υπάρχει η σωτηρία. Αλλά ψευδαίσθησις πολλές φορές. Ἦταν ο ύπνος των Φαρισαίων και των Σαδδουκαίων, που τελικά έμειναν έξω από την σωτηρία. Πίστευαν ότι είναι στον χώρο της σωτηρίας. Αλλά είχανε τον ύπνον. Είναι ο ύπνος των πιο πολλών Χριστιανών μας. Γι' αυτό και το εγερτήριο σάλπισμα αυτών των λιποθυμισμένων συνειδήσεων. «*Σηκωθείτε*», λέγει ο Παύλος, «*ξυπνήστε!*».

Ας προσέξουμε, όμως, τι μας λέγει ο λόγος του Θεού. «*Ειδότες τὸν καιρόν*», λέει. Ποιον «*καιρόν*»; «*Ειδότες τὸν καιρὸν κατεπείγοντα καὶ ἀρετὴν ἀπαιτοῦντα*», λέει ο Οικουμενιος. Να δείτε ότι ο καιρός κατεπείγεται, περνάει πολύ γρήγορα. Και απαιτεί την αρετή, απαιτεί την αγιότητα. Οι καιροί; Χαλεποί. Απαιτούν εγρήγορση. Απαιτούν υπευθυνότητα. Τουλάχιστον δια τον εαυτόν μας απαιτούν την προσευχήν και την νήψιν, την καθαρότητα του νου και της καρδιάς.

Κι ακόμη, λέει ο Παύλος: «*Νῦν ἐγγύτερον ἡμῶν ἡ σωτηρία*». «*Τώρα*», λέγει, «*είμαστε πιο κοντά*». Σε τι; «*Τουτέστι ὁ τῆς κρίσεως καιρός*». Είμαστε πιο κοντά στην ημέρα της Δευτέρας του Χριστού παρουσίας, παρότι τότε, χθες δηλαδή, προχθές, πέρσι, που επιστεύσαμε. Είμαστε πιο κοντά. Ο χρόνος διαρκώς μικραίνει, μικραίνει. «*Καθ' ἐκάστην γὰρ ἡμέραν πλησιέστεροι τῆς δεσποτικῆς γινόμεθα παρουσίας*», λέγει ο Θεοφύλακτος. «*Όλο και πιο κοντά πηγαίνομε στην ἡμέραν ἐκείνην*». Γι' αυτό γράφει ο Απόστολος... Τι γράφει; «*Ἡ νὺξ προέκοπεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν*». «*Ἡ νύχτα του παρόντος βίου προχώρησε. Ἡ ἡμέρα της Δευτέρας του Χριστού παρουσίας πλησίασε*».

Η Δευτέρα παρουσία, λοιπόν, του Κυρίου πρέπει να είναι αδιάλειπτα εις τον οπτικόν μας ορίζοντα. Για δυο λόγους: Να μην αμαρτάνομε, αλλά και να προετοιμαζόμεθα για την αγιότητα. Πρέπει αυτή δε η οπτική μας τοποθέτηση στην ημέρα εκείνη, να είναι το κριτήριο όλων των πράξεών μας.

Και ακόμη τι λέγει ο Παύλος; *«Ὡς ἐν ἡμέρᾳ εὐσχημόνως περιπατήσωμεν»*. Σαν να 'ναι μέρα. Ἡ ἐν ὧσιν της κρίσεως, της ημέρας της μεγάλης, να περπατούμε, λέγει, να σηκωθούμε από τον ύπνο και να περπατάμε με ευσχημοσύνη. Και *«εὐσχημοσύνη»* θα πει *«ὥς πολλῶν ἡμᾶς ὁρώντων»*. Γιατί πολλοί μας βλέπουν· οι άγγελοι και οι άνθρωποι. Ποιος θα βγει γυμνός, μόλις σηκωθεί από το κρεβάτι του ή από το λουτρό του να βγει έξω· έτσι όπως είναι. Δεν βγαίνει. Βγαίνει με ευσχημοσύνη. Ντυμένος και περιποιημένος. Τι είναι εκείνα που θα κάνουν την ευσχημοσύνη μας; Είναι η πίστις. Η πίστις δίδει το πρέπον σχήμα στον άνθρωπο. Η πίστις τοποθετεί τον άνθρωπο εντός εαυτού. Ενώ η αθεΐα και η αδιαφορία τοποθετεί τον άνθρωπο εκτός εαυτού. Ακόμα είναι η αγάπη. Η αγάπη δίνει το περιεχόμενο εις τον άνθρωπο, το νόημα· τον προσοικειώνει με την κτίση, αλλά και με την έλλογο και την άλογο κτίσιν. Η απουσία της χριστιανικής αγάπης τον αλλοτριώνει τον άνθρωπο και από την κτίση και από τον Θεό. Η ελπίδα. Η χριστιανική ελπίδα δίδει νόημα εις την ύπαρξη και προσανατολισμό προς την αιωνίαν κατάπαυσιν.

Ακόμη, ως άγιοι πρέπει να περιπατούμε. Ο αγιασμός είναι η υψίστη ευσχημοσύνη· που καθιστά τον άνθρωπο βασιλέα της Δημιουργίας. Και είναι το νόημα της κτίσεως. Και γίνεται ο άνθρωπος το παιδί του Θεού. Ο μη άγιος, ο ρυπαρός, ο βέβηλος, είναι ο πλανεμένος άνθρωπος, ο παρορίτης της κτίσεως. Είναι ο Κάιν που αυτοδικαιώνεται και πουθενά δεν ησυχάζει. Ο αγιασμένος άνθρωπος είναι το αληθινό κόσμημα της κτίσεως.

Αγαπητοί, εγερτήριον σάλπισμα μάς δίνει σήμερα ο ουρανός. Δεν θα τρέξομε σε τόπους αμαρτίας· που σήμερα δυστυχώς οι Χριστιανοί μας τρέχουν εις τους τόπους της αμαρτίας. Η προκειμένη Μεγάλη Τεσσαρακοστή μπορεί να πραγματώσει αυτό το εγερτήριον. Ας αρχίσομε, λοιπόν, να αφυπνιζόμεθα, να ξυπνάμε, να ανησυχούμε, γιατί ο καιρός έφθασε. Να νήφομε. Είναι ακόμη μια ευκαιρία της αγάπης του Θεού και να σωθούμε.

ΠΡΟΣ ΔΟΞΑΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΤΡΙΑΔΙΚΟΥ ΘΕΟΥ

**και με απροσμέτρητη ευγνωμοσύνη στον πνευματικό μας καθοδηγητή
μακαριστό γέροντα Αθανάσιο Μυτιληναίο,**

ψηφιοποίηση και επιμέλεια της απομαγνητοφωνημένης ομιλίας:

Ελένη Λιναρδάκη, φιλόλογος

ΠΗΓΕΣ:

- Απομαγνητοφώνηση ομιλίας δια χειρός του αξιοτίμου κ. Αθανασίου Κ.
- https://www.arnion.gr/mp3/omilies/p_athanasios/omiliai_kyriakvn/omiliai_kyriakvn_666.mp3